

Մ քեզ հայացքով գոլ,
Նայում, աչքերս եմ լուռ գոցում...

Չեմ ուզում, որ սիրտս տեսնես
Աչքերիս մուռթ լուսամուտից...
Մոխիրնե՛ր կան այնտեղ հրկեզ՝
Մեր մեծ սիրուց մնացած ինձ...

Պետք չէ դրանք խառնել կրկին,
Չգո՞ւշ... հանկարծ մի կայծ չգա՞...
Թե ինձ մեկ ել տաս կրակին,
Սիրտս արդեն կմոխրանա...

ՈՒԾԱՑԱԾ ԶԴՅՈՒՄ

Դու հեռվում եիր, ինձնից շատ հեռու,
Մեր միջև պատն էր ծիգ տարիների.
Իմ երազներում կարոտն էր եռում,
Հույսերիս փիխուն ակոսն էր բերրի...

Եվ մոտ էր սիրտս, մոտ էր քեզ, շատ մոտ,
Ինչպես ծիծառը՝ կապույտ երկնքին,
Սպասումներիս վառ ամառն էր տոռ,
Սիրո ոչ մի կանչ ինձ մոտ չուներ գին...

Իսկ այսօր, ահա՛, եկել ես հանկարծ,
Ինձ մոտ ես եկել սրտով սիրաբարկ...

Բայց ուշ է արդեն, չկա ոչ մի կայծ
Մեր հանգած սիրո մոխիրների տակ...

Ռեկել ես ինձ մոտ, ինձ մոտ ես հիմա.

Արցունքահառաչ հայցում ես ներում...

Սրտին ներում ե լոկ սիրտը, բայց նա՝
Իմ սիրտը, քեզնից հեռո՞ւ ե, հեռո՞ւ...

ԿԱՊՈՒՅՏ ԹԻԹԵՌՆԻԿ

Իմ մանկության կապո՞ւյտ-կապո՞ւյտ, ժի՞ր թիթեռնիկ,
Դու՝ տերեփուկ կապույտ՝ հովից թրթռացող,
Դու՝ ծաղկաթերթ պոկված, մի պուտ մաքուր երկինք,
Երազանքիս շուրջին իշած փիրուզ մի ցող...

Իմ մանկության կապո՞ւյտ-կապո՞ւյտ, ժի՞ր թիթեռնիկ,
Ես՝ աղջընակ մի խենթ՝ տարված քո հեքիաթով,
Ես ել՝ մի թիթեռնիկ՝ քեզ պես ոսկեթևնիկ,
Կյանքիս առեջներում խաղում եի խինդով...

Խաղում Եի զվարթ, ի՞նչ հոգս, ի՞նչ ցավ, ի՞նչ վիշտ...

Կարծում Եի՝ կյանքն Էլ Մի հեքիաթ Է ոսկե.

Երազներում լուսե պարուրելով ընդմիշտ՝

Շշնչալու Էր ինձ սիրո ոյութիչ խոսքեր...

Ի՞նչ իմանար, սակայն, սիրու իմ ջահել, անփորձ,

Որ քնած չեն բախտիս շանթերն ապերասան,

Հողմացրիվ կանեն սիրու դոյակն անխոց,

Հոգուն նեկտարն անուշ՝ կանեն բաժա՞ն-բաժա՞ն...

Իմ մանկության կապո՞ւտ-կապո՞ւտ, Ժի՞ր թիթեռնիկ,

Երազանքիս ցողը, ավա՞ղ, անհետ ցնդեց...

Իսկ դու նույնն ես կրկին՝ նուրբ ու ոսկեթևիկ.

Կորած մանկությունս ես գտնում եմ քո մեջ...

ԵՍ ԿԳԱՄ

Ես կգամ,

Երբ դու ինձ մոռացած լինես,

Եթիք դուր լուր կորացած լինես

Քո թղթերի վրա,

Երբ լարված տքնելիս լինես,

Ապարոյուն ճգնելիս լինես՝

Տեսչալով վերջը դուռ...

Ես կգամ լուր ու թեթև,

Կկանգնեմ մեջքիդ հետև

Ու կտամ մտքերիդ թև.

Որպես մուսա կգամ:

Ես կգամ,

Երբ դուր խոհերիդ հետ լինես,

Մտքով զոհերիդ հետ լինես՝

Քո իսկ լեզվի, խոսքի,

Երբ երկրից վերացած լինես,

Հոգսի տակ կեռացած լինես՝

Ճակատիդ դալուկ ոսկի...

Ես կգամ մունջ, համրաքայլ,

Եվ աչքերն իմ տխրափայլ

Կզնեն հոգիդ մռայլ.

Որպես խորհուրդ կգամ:

Ես կգամ,

Երբ ինձնից հեռացած լինես,

Երբ հոգով ծերացած լինես՝
Կյանքի մտրակի տակ,
Երբ դու ինձ չսպասելիս լինես,
Զանձրույթ սպասելիս լինես
Հուշերիդ գրտնակի տակ...
Ես կգամ վշտաշշուկ,
Ցավերին քո սրտմաշուկ
Կցողեմ տաք արտասուք.
Որպես իին սեր կգամ:

ԵԼԻ ԵՍ ՄԱՐԴ ԳՏՆՎԵՑԻ

ՈԵԼԻ ես մարդ գտնվեցի մարդկանց հանդեպ,
Բայց մարդ չեղա՛ իմ նկատմամբ...
Կյանքում ես ինձ միշտ զրկեցի,
Ինձ նեղեցի, ինձ մոռացա,
Ուրիշների հոգսերի տակ լուռ կորացա...
Պատի ճեղքին դարձա ես ծեփ,
Որ տաք լինի մարդկանց տունը,
Ծեփ դարձա և բերաններին վայրահաշող,
Որ երգ լինի նրանց քունը,
Երազներին չիջնի սև ամպ...

Դարձա գարնան տեղատարափ,
Դարձա վառ շող,
Կյա՞նք տվեցի քնած հունդին...
Ժահրոտ, թունոտ տատասկները կիա գրկեցի,
Ինձնով մարդկանց լուս հավատի
Մերկ ոտքերը ես փրկեցի...
Բայց ոտևատա՛կ ինձ տվեցին մարդիկ ճամփին,
Տրորեցին սիրտս ուժգին,
Առաջ անցան թեթև, անհոգ...
Իսկ ես խոցված, իսկ ես անօգ
(Երբ իմ արած ամեն լավը կախվեց վատի)
Մարդկանց ճահիճ-անդորրության անկուշտ բազսին
Աբրահամի նման անկոր ու մոլեռանդ
Վերջին ճիգում զոհ բերեցի
Չավակի պես ինձ կյանք դարձած
Միակ սե՛րս, սե՛րս իմ, ավա՛ղ...
Եվ ժպտացին մարդիկ ինձ պաղ,
Ըստունեցին զոհն իմ արած այնքա՞ն հանգիստ,
Այնքա՞ն խաղաղ...
Ու խժորեցին գոհությամբ ժանտ...
Եվ երբ կյանքն ինձ պատժեց շատ խիստ՝
Դնելով մատն իմ վերջին բաց,
Ես ել արդեն ինձ ոչ մի կերպ չներեցի...
Ե՛հ, ի՞նչ արած,
Որ ես հիմա թռչուն եմ խենթ ու թևաթափ,
Սլացքիս մեջ՝ ջարդված մի նետ,

ՈՉԾՆՎԱԾ ԵՐԳ, ՀՈՐԱԳՈՅ ՉԱՄԲ...

Ելի ես մարդ գտնվեցի մարդկանց հանդեա,

Բայց մարդ չեղա՛ իմ նկատմամբ...

ՀՈՒՇԸ

Չնզաց հուշն անցյալի

Ու մերկ կանգնեց իմ դեմ՝

Ժպիտներով ծավի,

Թովչանքներով եղեմ:

Եվ ծածանվեց, ծփաց

Ծղարշային սյունքով,

Միաց աչքերով թաց,

Քրքիջով ու սուզով:

Իր գիրկն առավ նա ինձ՝

Արևային ու տաք,

Սիրտս փլվեց մեկից,

Արտասվեցի անհագ:

Կարոտներիս ուժով

Ես փարվեցի նրան.

Լցվեց թախծի մուժով

Հոգիս անհանգրվան:

Թվաց՝ գրվեցի վառ

Տարիներիս բույլը.

Չգացի իմ խելառ

Զահելության բույրը:

Չուներ ոչ հոգս, ո՛չ բեռ

Աղջկական ուսին,

Վրան մնում էր դեռ

Երջանկության փոշին:

Ոիրավ, չքնա՞ղ էր նա

Ինձնից իր տարածով...

Եվ շողում է հիմա

Հպարտ՝ իր արածով...

Առաջվա պես, սակայն,

Չի տարբերվում կույրից.

Չուրկ է մինչև անգամ

Խոհեմության թույրից...

Թե չէ չեր գա ինձ մոտ,

Չեր հայտնվի հանկարծ,

Չեր բորբոքի կարոտ՝

Հրե շապիկ հազած...

Թե չէ աստղերն իր պերճ՝

Աչքերն իր հոգեհան,

Չեր սեպի սրտիս մեջ

Սուրսայր շեղբի նման...

Ա՛խ, ՄԱՐԴԻԿ

Բալենին ճերմակաքող

Լողում է ծաղկանց լուսի մեջ...

Սրտում՝ սերն ամոքող,

Ապրում եմ քաղցր հուշի մեջ...

Ա՛խ, մարդիկ, բախտն իրական

Փևտրում եք փողի, ուժի մեջ...

Սերն Աստծո՞ հար տիրական,

Կորցնում եք կյանքի մուժի մեջ...

ԲՎԽՏԻՍ ՁԵՌՔԻՆ

Իմ կյանքից ի՞նչ հասկացա.

Ո՞չ թիթեռ եղա, ո՞չ՝ ծաղիկ...

Ուշ եկա, շուտ անց կացա,

ՈՍրտումս՝ լոկ սեր ու տաղիկ...

Իմ ճամփին չեղան գորգեր.

Չոր քար էր կամ ել՝ կոշտ թաղիք,

Չորս կողմս՝ օձ ու գորտեր...

Ես՝ բախտիս ծեռքին խաղալիք...

ՈՒՌԵՆԻՆ

Առվի ափին է ծնվել ուռենին,

Վարսերը՝ կանաչ, ճոխ ջրիմուռներ.

Ափի չոր քարը, ընկած կոճղը հին

Սրտապնդել են, որ շահել է դեռ...

Առվի ափին է սնվել ուռենին,

Իրեն ճանաչել առվի ջրերում,

Սեթևեթել է՝ ինչպես սիրուն կին,

Հերարձակ պարել սիրո հրերում...

Առվի ափին է ծնկել ուռենին,

Երբ մի օր աշնան պաղ հողմն է փլել,

Լացել, որ իրեն Ել չեն տալիս գին,

Հեռացող հովի ոտքն է պաշաչել...

Առվի ափին է ընկել ուռենին,

Երբ ել սեր չկար, և չկար Ել սիրտ...

Ափի չոր քարը, ընկած կոճղը հին

Քրջացե՛լ են անտարբեր ու բիրտ...

ՓՈՐՉՈՒԹՅՈՒՆ

Նվում է հոգիս ցավից,

Իսկ միտքս անդող գործում է.

Փոթորի՛կ մի նոր... այս ինձ

Վերստին, ասես, փորձում է...

Տեսնում է, որ ես անթեք

Կանգնած եմ իր դեմ... կոճում է,

Ոթունածոր խոսքն է սուր տեզ.

Իմ խաչված սիրտը խոցում է...

Եվ իիմա ոտքից գլուխ

Խեղճ հոգիս հուր ու բոցում է...

Իսկ Աստված ցնծում է. «Ո՛ւի,

Սրբացա՞վ մեկն Էլ...», օծում է...

ՀՈԳՈՒ ԿՐԱԿԸ

Այսուրի նմառ ծյունը մաղվում է

Գիշեր ու ցերեկ,

Հոգիս սոճու պես փշաքաղվում է՝

Կանգնած մորեմերկ...

Առատությունն այս չի հագեցնում ինձ,

Այլ վախեցնում է,

Սրտիս խութերը հարթում է քիչ-քիչ

Ու պաղեցնում է...

Զյան արձակ բաշը պեծին է տալիս,

Ճերմակ նժույգ է...

Հոգիս ինդում է ու հետն Էլ լալիս.

Լուսնոտ գժուկ է...

Որտե՞ղ է նրա հանգրվանը լույս.

Այստե՞ղ, թե՞ այստեղ...

Զյունե շղարշն է ճերմակ խրախուս

Կրակին անթեղ...

Հոգուս կրակը կոստնի մի օր

Ու թե կառնի...

Տիեզերքի մեջ երբ մխրճվի խոր՝

Աստված կհառնի...

ՆՈՐԻՑ ԵԿԵԼ ԵՍ

»«Դու նորից եկել ես, ի՞նչ անեմ...»:

ԴԵՎ

Տարիներն անցած, ասես, հրաշքով

Հառնել են մուժից ու գտել են ինձ.

Նրանց համը ես զգում եմ մաշկով,

Նրանց բույրը սոսկ ցավ է ու կսկիծ...

Որտեղի՞ց, արդյոք, հետ եկան նրանք,

Հավերժի սիրից ինչպե՞ս արթևացան...

Հրաշք օրերն ու վայրկյանները թանկ

Հրավառվեցին՝ որպես ծիածան...

Ես գիտե՞մ, գիտե՞մ՝ ինչպե՞ս դա եղավ.

Նորից այդ դո՞ւ ես եկել քո հեռվից,

Նորից խառնել ես խնդություն ու ցավ,

Բախտս կախել ես սիրո հին կեռից...

Նորից եկել ես, նորից ինձ գտել,

Նորից գերել ես ուզում իմ հոգին...

Բայց անկարող է իմ սիրտը ստել.

Սիրո խոսքերիդ Ե՛լ չի տալիս գին...

Նորից եկել ես... հիմա ի՞նչ անեմ...

Ես ինչպե՞ս լեզու գտնեմ սրտիս հետ.

Սիրտս քո սիրուն քվեարկում է դեմ

Եվ իր թիկ-թակով դնում վերջակետ...

ՉԵՄ ԿԱՐՈՂ

Ճա՞տ թանկ է իմ այս հողը.

Նրան իմ սերն եմ պահ տվել,

Չգացել սիրո դողը,

Առաջին համբույրից թևել...

Ինչե՞ր եմ ապրել այստեղ՝

Չեմ կարող հիմա ես թվել...

ՈՒՄ հողն է ինձ տունուտեղ.

Իմ տնից չե՞մ կարող չվել...

ԱՇՈՒՍ

Աշունս ինձ վաղ գտավ...

Ա՞յս, ո՞ւր եր՝ հետ գար գարունս,

Սիրտս խենթացներ մի լավ,

Եռացներ նորից արյունս...

Փոթորկեր կյանքս նորից,

Հետ շրջեր, փոխեր լայն հունս,

Սեր ու խինդ պարզեցներ ինձ,

Փոխարենս առներ և քունս...

Բայց, ավա՞ղ, ասում է «ոչ»՝

Գլխիս տեր դարձած աշունս...

Իր կյանքի աշունս անկոչ

Չտեսնե՞ր մինչև իսկ շունս...

Ո՞ՒՐ ՓԱԽԶԵՄ

Սիրտս նեղված է կրկին.

Դարիս պես խառնակ, անքուն է,

Երգս տիսուր է, խրթին,
Իսկ միտքս մոլոր, անտուն է...
Աստվա՛ծ, մի ճամփա ցույց տուր.
Ո՞ւր փախչեմ... իմ ցավս անհուն է,
Սերն ինձ թողեց լոկ մրմուռ.
Իմ անսեր հոգում աշո՛ւն է...

ԵՐԿՆԱՅԻՆ ՍԵՐ

Արթուն եմ այս տարածամին...
Մորփեոսն ինձ չի համբուրում.
Այս գիշերն էլ՝ անհամ ու սին,
Հին հուշեր ու սեր է բուրում...

ԵՐԱՊԱՆՔԻՍ ԹԱՅԵՐՈՎ ՆՈՒՐԲ

ՈՍավառնում եմ երկինքն ի վեր.
«Տեր, ահա՛ քեզ կնդրուկ ու խունկ.
Ճնորհի՛ր ինձ երկնային սեր...»...

Ես չիմացա՝ աղերսն իմ շերս

Բարձրյալին հասա՞վ, արդյոք,
Բայց ականջիս ինչեց շատ մեղմ.
«Մեր կունենաս, եղիր անհոգ...»

Միայն թե դու զգոն եղիր.
Անփույթ չանցնե՞ս սիրուդ կողքով,
Հազարի մեջ նրան պեղիր,
Ում կսիրես ամբողջ հոգով...

Սիրի՞ն սերդ՝ ինչպես որ ինձ,
Աստվածացրու, որ հավերժի...
Այնժամ կօրինեմ ձեզ երկնքից.
Անուշ քունն էլ քեզ չի մերժի...»...

ՑՆԾՈՒՄ Ե ՀՈԳԻՄ
Գարունն իր իրավունքն է
Ամպրոպ-կոկորդով հաստատում,
Իր թուխան աչքն ու ունքն է
Խաղացնում, հազար և ազ թափում...
Չարթել է սիրտն իմ կրկին,
ՑՆԾՈՒՄ Ե հոգիս, խաս կապում,
Մերն իմ դարձնում է ինձ կին
Եվ ա